

## TIIVISTELMÄ

Veistosinstallaationi *Koti ei ole siellä missä minäkin* (2020) oli esillä Kuvan Kevät -näyttelyssä Kuvataideakatemian Exhibition Laboratory -galleriassa 10.10–8.11.2020. Teokseni koostui 73 metallilevystä, jotka olin itse ruostuttanut, sekä koboltinsinisestä hyönteisverhosta, puusta, äänestä ja performanssista. Tavoitteena oli, että veistosinstallaatio, ääni ja performanssi sekä valo olisivat yhtä suurta kokonaisuutta. Niiden kuului hengittää samaa rytmiä, luoda pulssi materiaan. Kaikki nojasi ruostutettuihin metallilevyihin, jotka olivat ikään kuin kokoontuneet yhteen, tilaksi, jossa ne saisivat äänensä kuuluville. Sielujen äänet. Performanssin toteutin yhdessä esityksen tekijän, ohjaaja Henri Tuulasjärven kanssa ja äänellisenä neuvonantajana kokonaisuuteen oli Ville Kabrell. Performanssi oli minimalistinen, intiimi, tilaa hellivä ja aistiva, liikkeellinen ja äänellinen havainnointikokemus katsojalle veistosinstallaation sisällä. Miltä tuntuu olla tilassa, josta näkee ulkopuolelle galleriaan, mutta ulkopäin ei sisälle. Kuinka olla katseen alla ja piilossa. Mitä herättää ruostutetun metallilevyn syke pimeässä? Kuinka antaa aikaa katsojalle herkistymiseen? Performanssissa katsojia mahtui veistosinstallaatioon 1-2 kerrallaan. Veistosinstallaatioissani oven koboltinsininen hyönteisverho symboloi ovea, jota ei saa lukkoon. Se toivottaa ikäänkuin tervetulleeksi tuntemattomat sisälle. Tämä on konkreettinen esimerkki siitä, mitä minulle kotieni ovet ovat olleet ja ovat edelleen. Turva ja turvattomuuden käsittelyä muodossa ja tilassa. Olen työstänyt ruostuttamiani metallilevyjä 2016 alkaen ja uusimmat levyt ovat tältä vuodelta 2020. Työskentely on fyysistä ja oikean lopullisen tuloksen antaa aika ja luonto.

Opinnäytteeni kirjallisessa osassa avaan suhdettani luontoon ja maalla asumiseen, tilallisuuteen, massiivisuuteen, ruostuttamiini metallilevyihin, kotiin, pyhyyteen sekä turvaan ja turvattomuuteen. Nämä aiheet ja teemat toistuvat taiteellisessa työskentelyssäni ja teoksissani. Mitä ruostuttamani metallilevyt minulle merkitsevät? Kuinka olen dialogissa luonnon kanssa metallilevyjen kautta? Miten tilan voi kokea pyhänä, ja mistä pyhyyden vaikutelma syntyy? Työskentelyyni on vaikuttanut myös äitini, teatterikriitikko Katariina Fleming, jota kutsun mammaksi. Hän on opettanut minulle luonnossa elämistä, ja asumme lähekkäin Ylöjärvellä saman järven rannalla. Kuinka hän ja kotini maalla ovat osa taiteellista ajattelua.

Keskustelen kirjallisessa osassa teemoistani mammani, sekä performanssitaiteilija Helinä Hukkataipaleen kanssa. Kerron kirjallisessa osassa myös intohimostani eri taiteenaloihin ja tekijyyteeni. Kerron miten matka näyttelijänä ja kuvataiteilijana on erilainen. Kuvataiteilijana erakoituminen käynnistyy aivan huomaamatta, kun taas näyttelijänä päinvastoin. Kuinka näyttelijänä siirtyy sosiaalisesta teatteriryhmästä, kotiloituneeseen ruostuttaja- yksin elämään. Molemmat, sekä näyttelijä-että kuvataiteilija-minuus, tuntunut hyviltä. Kuvataiteilijana saan paremmin kiinni ajasta. Kirjallisessa osiossa kerron tekijyyteen liittyen myös suhteistani musiikkiin ja instrumentteihin harmoniini ja pianoon.

### Teostiedot

*Koti ei ole siellä missä minäkin*, 2020

Veistosinstallaatio, ääni, performanssi, puu, koboltinsininen hyönteisverho

Metallilevyt on ruostutettu vuosina 2016–2020 dialogissa luonnon kanssa. Välineinä tuli, hiekka, lumi, maa, etikka, suola, hionta, silittely, lämpötilojen vaihtelu, siirtely, eläinten jäljet.

350 x 500 x 300 cm

Äänellinen neuvonantaja: Ville Kabrell

Performanssi: Henri Tuulasjärvi ja Ida Sofia Fleming

Ohjaajat: Milla Koistinen ja Radoslaw Gryta

Kirjallisen osan ohjaaja: Elina Saloranta

Tarkastajat: Denise Ziegler ja Tero Nauha